

Midilli Perisi

Barbara Zoschke

Ponyfee!

KAYBOLAN
SİHIRLİ DEĞNEK

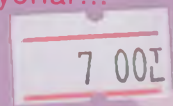

Midilli Perisi Ponyfee!

KAYBOLAN SİHİRLİ DEĞNEK

Ponyfee ve arkadaşlarıyla birlikte maceralarla dolu,
büyüleyici bir yolculuğa çıkmaya hazır mısınız?

Prens Leopold'ün saraydan ayrılıp evine
dönmesi gerekiyor ve Ponyfee buna çok üzülüyor.
Akıllarına saraydan kaçmak fikri düşünce, ikili
gece yarısı tehlikeli bir yolculuğa çıkıyor.
Fakat yolda Ponyfee'nin sihirli değneği birdenbire ortadan
kayboluyor ve eve dönüş yolunu kaybediyorlar...

Kaybolan Sihirli Değnek

Barbara Zoschke

1. Baskı: Ocak 2014

ISBN: 978-605-348-234-5

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©BARBARA ZOSCHKE

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14

Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13

Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Orijinal adı : Der verschwundene
Feenstab
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Firuzan Gürbüz
Editör : Gamze Tuncel
Çizimler : Corina Beurenmeister
Uygulama ve Dizgi : Elif Soyhan

Midilli Perisi
Ponyfee!

KAYBOLAN SİHİRLİ DEĞNEK

Çeviren: Firuzan Gürbüz

Barbara Zoschke

1964'te doğdu, eğitimine Köln, Fransa ve İtalya'da devam etti, daha sonra çeşitli yayınevlerinde editör olarak çalıştı. 1995 yılından bu yana 30'dan fazla çocuk ve gençlik kitabı yazdı.

Ailesiyle birlikte Köln'de yaşıyor.

Corina Beurenmeister

Henüz çocukken iki büyük tutkusu vardı: Kitap okumak ve resim yapmak. Bu nedenle Saarbrücken'de güzel sanatlar akademisini bitirdi ve o zamandan beri çeşitli çocuk yayınevleri için serbest illüstratör olarak çalışıyor.

Bölüm 1

Ponyfee artık yedi buçuk yaşına basmış, oldukça minik bir periydi. Eşsiz Ada'da, Gül Bahçesi adında görkemli bir sarayda yaşıyordu. Periler dünyasının en güzel kadını olduğu söylenen annesi Bella, aynı zamanda Kral Antonio'nun da kız kardeşiydi.

Kral Antoino haylazın biri olduğu için, Bella ülke yönetiminde sık sık ona yardım ederdi. Böyle durumlarda güzel kara yağız atı Mago'yu eyerler ve denizin üzerinde dörtnala yola çıkardı. Bella gittiği zaman Ponyfee ile Limonella ilgilenirdi. O, bir öğretmen periydi ve

neredeysse Bella kadar güzel ve sportifti. Limonella Ponyfee'ye küçük bir perinin bilmesi gereken her şeyi öğretirdi: Bu yüzden Ponyfee atlar, görgü kuralları ve güzel giysiler hakkında oldukça fazla şey biliyordu.

Ponyfee'nin bir babası yoktu (ama bu bir peri için pek alışılmadık bir şey değildi).

Ponyfee'nin bir kız arkadaşı da yoktu (işte bu, bir peri için biraz tuhaf bir durumdu).

Ama buna karşılık Ponyfee'nin iki midillisi ve bir de kuzeni vardı. Kuzeninin adı, Prens Birinci Leopold'dü. O da yedi buçuk yaşındaydı ve Kral Antonio'nun oğluydu. Annesi şu sıralar yeni bir ev aradığı için Leopold bu süre içinde Eşsiz Ada'da kalıyordu. Bir bakıma tatilde olduğu söylenebilirdi. Ponyfee ve Leopold çok iyi anlaşıyorlardı. Yakın zamanda müthiş bir macera yaşamışlar ve

bu arada siyah renkli, gururlu bir midilli olan Nero'yu bulmuşlardı. Ancak Nero henüz oldukça çekingendi.

Leopold o gün güzel midilli Aykız ve küçük Akanyıldız'la birlikte otlaması için Nero'yu ahırdan çıkardı. Ponyfee ahırın kapısını Nero'nun ardından kapatarak uçar adımlarla çitin yanında duran Leopold'ün yanına koştu. İki birlikte üç midilli izledi.

“Gerçek bir midilli ailesi, çok tatlılar,” diye fikrini belirtti küçük peri.

“Hı-hı!” diye başını salladı Leopold. “Çünkü Nero’yu bulduk! Yoksa anne kız hep yalnız kalacaklardı.”

“Evet, gerçekten,” dedi Ponyfee. “Zavallı, on beş yıl boyunca İnci Gölü’nde bekçilik yapmış. Bu kadar çekingен olmasına şaşmamalı. Şimdi ona çok sevecen davranmalıyız.”

“Aklıma gelmişken,” dedi Leopold. “Onun için bir koruyucu battaniye bulabildik mi?”

Ponyfee çittten aşağı atlayarak ahıra koştu. Çok geçmeden çenesine dek tepeleme dolu malzemeye geri döndü. Eşyaları yere koyarak neşeye saymaya başladı: “Ter battaniyesi, koruyucu battaniye, eyer örtüsü, yular, uzatma ipi, fırça, kaşığı, nal tırmağı.”

Leopold’e baktı: “Hepsi pırlıl pırlıl, yepyeni!”

“Bunları nereden buldun?” diye şaşkınlıkla sordu Leopold.

O sırada köşeyi dönmekte olan Limonella, “Benden!” diye neşeyle bağırdı. “Onları peri sihriyle hazırladım!” Limonella, Leopold’ün yanına oturup ona bir mektup uzattı. “Güvercin bunu biraz önce getirdi. Sana!” dedi.

Leopold mektubu aldı ve evirip çevirdi.

“Açmayacak mısın?” diye sordu Ponyfee.

“Annemden geliyor!” dedi Leopold. Pek sevinmiş görünmüyordu.

“Ee, bu harika!” diye bağırdı Ponyfee. Leopold’ün annesinin bu kadar uzun süredir neden bir haber göndermediğini merak etmişti. Ne de olsa kuzeni üç haftadır Eşsiz Ada’da kalıyordu.

“Şapkan nerede?” diye sordu Limonella, Ponyfee’nin başına parmağıyla dokunarak. Küçük peri inledi. “Ah, Limonella, at binerken ona ihtiyacım yok.”

Limonella gülümsedi, ama bu pek de dostça bir gülümseme değildi. “Bunu hiçbir zaman bilemezsin!” dedi. “Sen bir perisin ve bir peri, peri şapkası olmadan...”

“... sadece yarım bir peridir, evet, evet,” diye öfkeyle tamamladı Ponyfee.

“Hemen takacağım, söz.”

Leopold zarfı açıp mektubu dışarı çıkardı.

Kâğıttaki yazılar sık yazılmıştı, Ponyfee ancak bu kadarını görebilmişti. Mektubu okurken

Leopold’ün alnında derin bir kırışik belirdi.

Sonunda mektubu tutan elini indirerek üzgün bir yüzle Ponyfee’ye baktı. “Biliyordum,” dedi. “Eve geri dönmem gerek.”

“Ne?” diye bağırdı Ponyfee. “O neden?”

Leopold omuz silkti.

“Yeni bir ev bulmuş. Nerede olduğunu henüz bana söylemiyor. Bu bir sürpriz olmalıymış.”

Karanlık bakışlarını yere dikti. “Sonuçta, şimdi dönmem gerektiğini yazıyor.”

Ponyfee somurttu. Leopold gittiği takdirde yine yalnız kalacaktı.

Bunu hiçbir şekilde hayal edemiyordu ve etmek de istemiyordu.

“Limonella,” dedi yalvarır gibi. “Bir mektup yazıp Leopold’ün burada biraz daha...”

Limonella başını iki yana salladı. “Leopold’ün tatili yakında bitecek. Annesi yeni bir ev bulur bulmaz onun tekrar eve döneceğini biliyorduk.”

“Ne zaman?” diye korkuyla sordu Ponyfee.

“Ne zaman gideceksin?”

“Öbür gün,” dedi Leopold kuru bir sesle.

“Öbür gün mü?” diye tekrarladı Ponyfee yavaşça.
“Ama biz daha... yani ben... daha yapacak bir çok şeyimiz vardı.”

Limonella'nın bakışları Ponyfee ve Leopold arasında gidip geldi.

Gülümsedi. “Hey, hey,” dedi. “Sakin olun, bakalım. Leopold sadece evine geri dönecek, bu dünyadan çekip gidecek değil. Birbirinizi her zaman ziyaret edebilir, mektup yazabilirsiniz...”

“Ah,” diye reddeder gibi elini salladı Ponyfee. “Bu aynı şey değil ki.”

“Hayır!” diye karşı çıktı Limonella. “Aynı şey değil ama burada sıkıntıdan patlamaktan iyidir.”

Cesaret verircesine gülümsedi.

Ama Ponyfee, Limonella’yı öfkeyle süzdü. Aslında öğretmenine fikrini söylemeyi çok istiyordu.

Limonella neden böyle aptalca sırıttıyor ki diye öfkeyle düşündü Ponyfee.

Limonella’nın hiçbir şeyden haberi yoktu.

Oynayacak hiç kimse olmayınca Gül Bahçesi

Sarayı’nda hayatın ne kadar sıkıcı geçtiğini

bilmiyordu. Limonella sadece şapkalarla, görgü

kurallarıyla ve bunun gibi şeylerle ilgilenirdi.

O aptal gül bahçesinde dolaşıp ondan daha aptal piyanosunu çalmaktan hoşnuttu. Limonella tam anlamıyla sıkıcıydı. Ponyfee birden ağzından kaçırdı: “Sıkıcı bir peri!”

“Efendim?” diye sordu Limonella. “Ne dedin?”

Ponyfee'nin gözleri yaşlarla dolmuştu.

Limonella'ya öfkeyle baktı. Onun gözünü korkutmasına izin vermeyecekti. Bunu Limonella'nın da fark etmesi için kalbi gümbürdeyerek bağırdı: "Sen çok sıkıcı bir perisin!"

Sonra hışımla arkasını dönerek saraya doğru olabildiğince hızlı koşmaya başladı, merdivenleri çıkıp odasına girdi ve kapıyı ardından çarptı.

Bölüm 2

Ponyfee ağlayarak kendini yatağa attı. Limonella çok kötüydü. Leopold'ün kalması için neden hiçbir şey yapmıyordu? O, yetişkin bir periydi. İstediyini yapabiliirdi. Leopold biraz daha kalmalıydı.

En azından Nero biraz daha sokulgan olana dek. Kapı çaldığında, Ponyfee başını yastığın altına soktu. Hiç kimseyi görmek istemiyordu!

Bu yüzden soluğunu tutup hıçkırığını bastırdı.

Ama o sırada birinin yatağına oturduğunu ve sıcak bir elin yavaşça sırtını okşadığını hissetti.

Bu, annesinin eliydi, Ponyfee bunu hemen anlamıştı.

El yavaş ve dikkatle hareket ediyordu.

Ponyfee şimdi annesinin güzel bir şarkı söyleyen sesini de duyuyordu. Başını yastığın altından çıkarmadı ama ağlamayı kesti. Hatta el sırtının üzerinden yavaşça yastığa doğru yönelince gülmeden duramadı. Annesinin eli birazdan yanağını okşayıp, gözyaşlarını silecekti.

Ponyfee daha fazla dayanamadı, yastığı atıp annesinin boynuna sarıldı.

“Anne!” Şimdi tekrar hıçkırmaya başlamıştı.

“Limonella çok kötü!”

Bella, Ponyfee’yi sıkıca kollarında tutarak bebek gibi salladı. “Limonella’nın elinden bir şey gelmez,” dedi. “Leopold annesinin yanına dönmek zorunda. Bu kesin!”

“Ama neden öbür gün?” diye yakındı Ponyfee.

“Daha Nero’yla ilgilenmemiz gerek!”

Bella, Ponyfee’ye bir kez daha sıkıca sarıldı sonra elini omzuna koyarak ciddi bir yüzle ona baktı.

“Bunu yalnız da yapabilirsin. Sonuçta burada midillilerden anlayan sensin, Leopold değil, haksız mıyım?”

Ponyfee omuz silkti. “Ama bunu yalnız yapmak hiç de eğlenceli değil.”

“Limonella sana yardım edebilir.”

“Limonella, Limonella,” diye homurdandı Ponyfee.

Annesine baktı. Belki de bir şey istemek için uygun bir zamandır diye düşünerek çabucak

konuştu: “Bana yardım etmelisin!” Bella iç geçirdi.

“Bunu çok isterim, canım ama yapamam!”

“Neden?”

“Antonio beni çağırttı. Bu akşam ona gitmem gerek!”

Ponyfee derin bir soluk aldı ve haykırdı: “Aptal Antonio, aptal annem, aptal Limonella!” Sonra kendini tekrar yatağa atıp başını yastığın altına soktu.

Ve bu kez sakinleşmesi kolay olmadı. Başını yastığın altından çıkarmadan, uykusunda bile ağladı.

Biri kapıyı tıklattığı sırada dışarısı çoktan kararmıştı: “Yemek hazır!”

Ponyfee uyandı. Yanaklarındaki tuzlu gözyaşlarını silerek burnunu sümküdü. “Umurumda değil!” dedi alçak sesle. “Aç değilim!” Ama yine de yatakta doğrulup pencerenin yanında asılı olan aynaya baktı. Gözleri kıpkırmızı şişmişti. Burnunun içi yanıyordu. Terli saçları başına yapışmıştı ve midesinin guruldadığını duyuyordu.

Aslında yine de açtı. Ama aşağı böyle inersem diye düşündü Ponyfee, o zaman Limonella yaygarayı koparır, “Bir peri asla bu kılıkta masaya oturmamalı!” Zaten sürekli söylenecek bir şeyler bulurdu.

Ponyfee pencereyi açıp iyice dışarı sarktı.

Birinin, “Nihayet!” dediğini duydu. Başını çevirince, yanı başındaki pencerede Leopold’ü gördü.

“Sanki çoktan gitmişim gibi davranıyorsun,” diye yakındı kuzeni.

Ponyfee başını salladı. “Özrdlrm.”

“Ö-zür-di-le-rim,” dedi Leopold, Limonella’yı taklit ederek. “Özür dilerim böyle denir.”

Ponyfee güldü. Leopold çok komikti. Aklına her zaman bir şaka gelirdi, onunlayken asla canı sıkılmıyordu.

Ama sonra Leopold'ün eve geri döneceğini hatırladı ve yüzü hemen asılıverdi.

“Hey!” diye seslendi Leopold. “Bu tarafa gelsene, aklıma bir fikir geldi.”

Ponyfee sessizce odasından koridora çıkıp Leopold'ün odasına girdi.

Prens aslında konferans salonu olarak kullanılan, sarayın en büyük odasına zar zor sığan bir gemide yaşadığı için bu hiç de kolay değildi. Bu gemiyi kendisi inşa etmişti ve kapısından içeri girebilmek için duvarla gemi arasında sıkışarak yürümek gerekiyordu. Ponyfee geminin karnındaki kapıyı açtı. Bu odayı seviyordu: İçeride tuhaf bir ışık yanıyordu çünkü duvarlara elektrikli mumlar konmuştu. Her yerde kitaplar, müzik ve kitap kasetleri, çeşit çeşit oyuncak arabalar göze çarpıyordu; ayrıca bir demiryolu, bir tilt makinesi ve masa futbolu da vardı. Rafta bir televizyon, bilgisayar, oyun konsolu ve birçok bilgisayar oyunu sıralanmıştı. Ponyfee kanepede Leopold'ün yanına oturdu ve

merakla ona baktı: “Ee, anlat bakalım, neymiş şu parlak fikrin!”

“Sen de benimle geliyorsun,” diye açıkladı Leopold.

Bölüm 3

Ponyfee'nin gözleri kocaman açıldı. “Doğru ya! Bu neden benim aklıma gelmedi?”

Leopold sabırsızlıkla ellerini çırparak ayağa kalktı. “Gel, Bella ve Limonella'ya soralım.”

“Sormak mı?” Ponyfee onun aklından zoru olduğunu göstermek istercesine parmağıyla başına vurdu. “Buna asla izin vermezler. Onlara sormayacağız. Öylece çıkıp gideceğim.”

“Nasıl? Öylece mi?”

“Evet,” Ponyfee, Leopold'e şaşkınlıkla baktı.

“Herhalde eve nasıl döneceğini biliyorsundur?”

Leopold ayağa kalkarak omuz silkti. “Sanırım buraya geldiğim gibi.”

Annen sihirli bir sözcük söyledi ve gemimle birlikte uçarak buraya geldim.”

Ponyfee düşünceli bir tavırla başını salladı.

Kocaman geminin pencereden süzülerek içeri girdiği günü çok iyi hatırlıyordu. Ama sonra aklına bir şey geldi. “Bu aptalca!” dedi. “Midillilerin de bizimle gelmesi gerek. Aykız ve Akanyıldız olmadan gitmek istemiyorum.”

Leopold tekrar Ponyfee'nin yanına oturarak başını salladı. “Aslında ben de Nero olmadan gitmek istemiyorum,” dedi üzgün bir sesle. “Ama

onu böyle bir yolculuğa zorlayamam. Henüz buna hazır değil.”

Ponyfee bir elini kuzenin koluna koydu.

“Herhalde buraya tekrar geleceksin, değil mi?”

Leopold gülümsedi. “Kesinlikle!” Sonra birden ayağa fırladı. “Pekâlâ, şimdi Aykız ve Akanyıldız’la ne yapacağız? Onları asla gemiye alamayız. Çünkü bunu yapmak için sarayın içinden geçip merdivenleri çıkmaları ve duvara sıkışarak yürüyüp geminin içine girmeleri gerek.”
“Aynen,” dedi Ponyfee.

Leopold düşündü. “O zaman onlara bineriz,” dedi kaygısızca. “İnci Gölü’nü ve Nero’yu bulduğumuz zaman yaptığımız gibi.”

Ponyfee heyecanla kanepeden ayağa fırlayıp geminin içinde ileri geri yürümeye başladı. “Yani suyun üzerinde mi?..”

“Gemiye burada bırakırım,” diye onun sözünü kesti Leopold. “Limonella ve Bella onu bana daha sonra gönderirler.”

Ponyfee olduğu yerde kaldı. “Midilliler son kez

suyun üstünde kolayca yürümüştü ve hop! kendimizi hemen adada bulmuştuk,” diye hatırladı. “Doğru. Çok basit olmuştu,” diye güldü Leopold. “Midilliler nereye gideceklerini biliyor.” “Sence bu tekrar işe yarar mı?” diye sordu Ponyfee.

“Elbette!” Leopold oldukça umutluydu. “Sen bir midilli perisisin ve midillilerin bu yüzden suyun üstünde gidebiliyorlar.”

Ponyfee tekrar düşünceli adımlarla geminin içinde dolaştı. “Ama midilliler nereye gideceklerini nereden biliyorlar?”

Leopold sabırsızlıkla inledi. “Nereden bileyim? Herhalde düşünceleri okuyorlardır.”

Ponyfee başını sallayarak sabırsızlıkla ellerini ovuşturdu. “Peki, ya Bella ve Limonella bizi yakalarsa?”

Leopold ayağa kalktı. Kuzeninden neredeyse

bir baş uzundu. Şimdi elini onun koluna koyan kendisiydi. “Onlar haber alana dek biz çoktan dağları aşarız.”

Ponyfee parmak uçlarına basarak yükseldi ve

gölerek fııldadı: “Yani denizleri demek istiyorsun.”

“Çok doğru!”, diye kıkırdadı Leopold. “Hiçbir şey fark ettirmemeliyiz. Sen yine üzgün rolü yapabilirsin.”

“Sorun değil,” dedi Ponyfee yapmacık bir tavırla yüzünü asarak.

“Çok iyi!” diye fikrini belirtti Leopold. “Ama tabii bizi arayacaklar. Ve Limonella feci öfkelenecek.”

“Ah,” dedi Ponyfee elini boş verir gibi sallayarak.

“Her şey sırayla. Burada sıkıntıdan patlamaktan iyidir.” Leopold’ün yan tarafına hafif bir

yumruk attı. “Pekâlâ, ne zaman

gidiyoruz? Leopold elini saçlarının

arasından geçirdi. “Yarın gece, diye öneriyorum.”

Ponyfee, Leopold’e elini uzattı. “Anlaştık!”

dedi. “Anlaştık,” diye onu onayladı

Leopold gülerek.

Bölüm 4

Ponyfee gözünü saatin göstergesinden ayırmıyordu. Gece yarısı, saat tam on ikide örtüyü üzerinden atarak baştan aşağı hazır bir şekilde yataktan atladı. Daha önce gizlice geceliğini çıkarıp deri binici pantolonunu, en sevdiği midilli resimli eski kazağını hatta çizmelerini bile giymiş, sonra da yatağa yatıp gözünü kırpmadan beklemeye koyulmuştu.

Buklelerini başının arkasında toplayıp binici şapkasını taktı. Sırt çantasına göz atıp unuttuğu bir şey olup olmadığını kontrol etti.

Yanına aldığı eşyalar, değiştirmek için iç çamaşırları, sihirli sopası, üzerinde pembe güller bulunan kırmızı elbisesi ve ona uygun bir peri şapkasıydı. Ayrıca diş ve saç fırçasını da unutmamıştı. “Bunlar yeterli,” diye fısıldayarak sırt çantasını omuzladı.

Dikkatle kapıyı açıp etrafı dinledi. Ama her şey sessizdi. Limonella mutlaka derin uykuda olmalıydı, annesi ise zaten yoktu.

Ponyfee koridorda sessizce yürüyüp Leopold’ün oda kapısını tıklattı. Kuzeni hemen kapıyı açtı. “Her şey yolunda mı?” diye sordu küçük prens. Ponyfee başını salladı sonra ikisi birlikte sessizce merdivenden indi. Saray meydanını yürüyerek geçerken Leopold, “Aykız’ı çoktan eyerledim, böylece elimizi çabuk tutmuş oluruz,” dedi gururla. Ama Ponyfee işaret parmağını dudaklarına götürüp adımlarını hızlandırdı.

Ya Limonella'ya
yakalanacak
olurlarsa?
Ahıra doğru
yürürlerken
Aykız ve Akanyıldız'ın
kişnediğini duydular.

“Başka bir planımız olduğunu anladılar,” dedi
Leopold.

“Çok heyecanlılar,” diye onu doğruladı Ponyfee.
Leopold, Nero'nun durduğu bölmenin kapısını
açıp hayvanın boynunu sevgiyle okşadı. “Sen
burada kalıyorsun, babacık. Limonella seninle
ilgilenecek, tamam mı? O atlardan çok iyi anlar.
Onunla iyi anlaşacaksın.”

“Leopold!” diye onu uyardı Ponyfee. “Biraz
acele et.”

Leopold, Nero'nun boynunu cesaret verircesine bir kez daha okşadı. Ponyfee midilliye çoktan binmişti ve arkasına atlaması için Leopold'e elini uzattı.

“Hadi,” dedi, “kumsala gidiyoruz!”

Sakin adımlarla kumsala doğru ilerlediler, Akanyıldız arkalarından koşturdu. “Pekâlâ,” dedi Leopold, “şimdi neler olacağını bekleyip göreceğiz.”

Ne sıkıcı diye düşündü Ponyfee. Bu sonsuza dek sürebilir. Küçük peri sabırsızlanmaya başladığında, İnci Gölü'nü çoktan geçmişlerdi. “Artık neredeyse tüm adayı turladık. Ne zaman harekete geçeceğiz?”

Leopold sakin görünüyordu, sadece tekrarladı: “Bekle!”

Ama Ponyfee beklemek istemiyordu. “Mutlaka bir şeyleri yanlış yapıyor olmalıyız.

Belki de midilliği biraz hızlı koşturmamız gerek,” dedi. Leopold’ün yanıtını beklemeksizin bacaklarını Aykız’ın karnına bastırdı. Midilli öyle hızlı fırladı ki, Leopold eyerin üstünde güçlükle durabildi.

“Hey,” diye çıkıştı. “Delirdin mi?”

“Sıkı tutun,” diye bağırdı Ponyfee arkaya doğru.

“şimdi mutlaka harika bir şeyler olacak.”

Kck peri Aykız’ın boynuna sıkıca sarıldı.

Arkasındaki sırt çantası aşağı yukarı hopluyordu.

Gittikçe hızlanarak yönlerini suya doğru çevirdiler.

“Yihuuuuu!” diye haykırdı Ponyfee.

“Geliyoruuuz!”

Leopold, Ponyfee’nin sırtı üzerinden büyülenmiş

gibi ileriye baktı. Kocaman, yeşil bir dalga

yuvarlanarak üzerlerine doğru geliyordu.

Ve dalga birkaç saniye sonra onları yuttu.

Bölüm 5

Ponyfee ertesi gün bir tavuğun yüksek sesi gıdıklamasıyla uyandı. Korkuyla yerinden sıçradı. “Leopold?” diye fısıldadı yarı karanlığın içinde. “Mmm!” dedi yanındaki bir ses.

Ponyfee sağ tarafını yokladı. Yanında biri yatıyordu. Doğrulup ona doğru eğildi. “Leopold!” dedi Ponyfee. “Neredeyiz?”

Küçük prens yana dönüp esnedi. Sonunda gözlerini açtı. “Bilmiyorum. Birden dalga geldi. Ondan sonrasını hatırlamıyorum.”

Ponyfee, Leopold’ün üzerinden emekleyerek odada çevresine bakındı.

“Annenin bulduğu ev pek konforlu bir kulübe sayılmaz,” diyerek havayı kokladı. “Kokuyu sen de alıyor musun?”

Leopold havayı içine çekti. “Bir çiftlik evi gibi kokuyor,” diye fikrini belirtti.

Ponyfee başını salladı. “Kesinlikle.” Lambanın düğmesini arayıp ışığı açtı. “Ve burası da öyle görünüyor.”

Küçük peri ayakları sallanan bir sandalyeye oturdu. Çıplak odadaki basit mobilyaları sessizce incelediler. Uyudukları yatağın yanında tahta bir masa, iki sandalye ve eski bir dolap duruyordu. Leopold bacaklarını yataktan sallandırıp küçük pencereyi açtı. Koyu kırmızı boyaları dökülmüş kepenkleri geriye itti. Parlak ve sıcak güneş ışığı odaya doldu.

Leopold ve Ponyfee pencereden dışarı

baktılar ama tahta bir barakanın içinde heyecanla gıdaklayan bir çift tavuktan başka bir şey göremediler.

“Burası gerçekten de bir çiftlik,” dedi Leopold şaşkınlıkla: “Annem buraya mı taşındı yani?”

Ponyfee sağına, soluna bakındı. “Midilliler nerede acaba?” diye sordu.

Leopold omuz silkti. “Herhalde diğer hayvanların yanındadırlar.”

Ponyfee karnını ovuşturdu. “Karnım zil çalıyor. Anneni arayalım mı?”

İkisi birlikte sırt çantalarını omuzlayarak dışarıdaki çamurlu meydana çıktılar ve çevrelerine bakındılar.

“Şuraya bak,” dedi Ponyfee. “Ön tarafta bir ev var.”

Hemen o tarafa yürümek istedi ama Leopold onu ceketinden sıkıca tuttu. “Dur,” dedi. “Tüm bunlar bana biraz tuhaf göründü.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Burası anneme hiç uymuyor,” dedi Leopold.

Daha çok eğri büğrü bir kulübeyi andıran evi işaret etti.

Ponyfee başını salladı. “Bir prens annesine pek uygun bir ev değil,” dedi. “Ama şimdi bunun önemi yok, çok acıktım.”

“Ve benim de içimde tuhaf bir his var.”

Leopold, Ponyfee’ye ısrarla baktı. “İçeride oturan kişi,” diyerek tekrar evi gösterdi, “asla annem olamaz.” Ponyfee’nin kaşları çatıldı. “Bu da ne demek? O halde nerede oturuyor?” Leopold yutkundu. “Bilmiyorum. Herhangi bir sarayda ya da ona benzer bir yerde. Bana sürpriz yapacaktı ya.”

Ponyfee çevresine bakındı. “Ama burada bir saray göremiyorum.”

Leopold çaresizce ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

“Yani sence,” dedi Ponyfee dikkatle, “sence yanlış yerde miyiz? Yani...”

“... yolumuzu kaybettik!” dedi Leopold alçak sesle. Ponyfee’nin yüzü soluverdi. “Eyvah! Şimdi ne yapacağız?”

O sırada tanıdık bir kişneme duydular. “Bu Aykız,” diye bağırdı Ponyfee sevinçle. “Ahırda,” dedi Leopold.

Ponyfee şimşek hızıyla koşarak ahırın kapısını ardına dayadı. Aykız ve Akanyıldız bir bölmede duruyorlardı. Ponyfee’nin yaşlarında, başı örtülü ve önlüklü bir kız Aykız’ı bölmeden dışarı götürmeye çalışıyor ama midilli buna karşı koyuyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sertçe sordu Ponyfee.

Kız ansızın sıçrayarak arkaya doğru geriledi.

"Sen de kimsin?" diye korkuyla sordu.

“Adım Ponyfee,” dedi Ponyfee dostça.

Kız, yüzünde inanmayan bir ifadeyle gülümsedi.

“Pony ne?”

“Peri Pony-fee,” diye tekrarladı Ponyfee sabırsızca. Sonra arkasını işaret etti. “Bu da kuzenim Prens Birinci Leopold.”

Kızın bakışları Ponyfee ve Leopold arasında gidip geldi. “Ya midilliler?” diye ürkekçe sordu. “Onlar da size mi ait?”

Ponyfee ve Leopold başlarını salladılar.

“Onları ansızın ahırın içinde buldum,” dedi kız.

Ponyfee başını salladı. “Evet, bunu biz de anlamıyoruz. Galiba yolumuzu kaybettik.”

Kız tereddütle gülümsedi. “Peki nereye gidecektiniz?”

Ponyfee ve Leopold çaresizlikle birbirlerine baktılar. “Bunu bir bilebilseydik,” dedi Leopold.

“Ah,” dedi kız. Şimdi daha da şaşırılmış gibiydi.

Sonunda Ponyfee'ye dönüp sordu: "Sen gerçekten de bir peri misin?"

Ponyfee başını salladı. "Sen de bir prens misin?" diye bu kez Leopold'e dönerek sordu.

"Evet," dedi Leopold. "Prens Birinci Leopold."

Kız ikisinin de aklından zoru olduğunu gösterircesine parmağını başına vurdu ve kıkırdamaya başladı. "Bir peri ve bir prens, duydun mu, menekşe?"

Ponyfee ahırın içinde çevresine bakındı. Ama

hiç kimseyi göremedi. “Kiminle konuşuyorsun?” diye sordu.

Kız önlüğünün cebinden bakan küçük kediyi işaret etti. “Kedimle.”

Ponyfee'nin gözleri kocaman açıldı. “Ah, ne tatlı şey! Ve çok da küçük,” dedi sevinçle.

Kız başını sallayarak kediciğinin başını okşadı. “Henüz birkaç haftalık.”

Ponyfee yere diz çöküp yavru kediyi yakından inceledi.

“Çok güzel mavi gözleri var.”

“Adını bu yüzden Menekşe koydum,” diye açıkladı kız. Sonra Ponyfee ve Leopold'ü düşünceli bir bakışla süzdü.

“Pekâlâ, çok iyisiniz ama yine de sizin bir peri ve prens olduğunuza inanmıyorum.”

Ponyfee omuz silkti. “İnanma o zaman,” dedi

küstahça. Sonra tekrar tatlı kediciğı okşamaya devam etti.

Leopold, Ponyfee'ye öfkeyle baktı. Bu kızla kavga etmek istemiyordu, sonuçta etrafta onlara yardım edebilecek başka hiç kimse yoktu. Ayrıca ondan hoşlanmıştı.

"Peki, senin adın ne?" diye dostça gülümseyerek sordu.

"Adım Dügünçiçeğı," dedi kız.

Ponyfee başını iki yana salladı.

“Bu da pek alışılmış bir ad sayılmaz,” diye fikrini belirtti.

Leopold prenlere özgü bir şekilde eğilerek Dügünçiçeği'ne elini uzattı. “Çok sevindim!” Ponyfee'nin gözü kedicikten başka bir şey görmediğinden, Leopold onu hafifçe dürttü. Küçük peri sonunda ayağa kalkarak zarif bir hareketle dizlerini büktü ve Dügünçiçeği'ne elini uzattı. “Çok sevindim,” dedi. Dügünçiçeği şaşırmişti. Bu kadar nazik davranışa daha önce hiç tanık olmamıştı. Acaba bu ikisi doğruyu mu söylüyordu? Tereddüt içinde Ponyfee'nin uzattığı eli sıktı: “Peki, n'apalım. Sizi burada görmek beni de sevindirdi. En azından artık yalnız değiliz, ne dersin, Menekşe?”

Bölüm 6

Ponyfee ve Leopold midillilerle ilgilendikten sonra Dügünçiçeği evde onlara taze süt, yumurta tereyağı ve tost ekmeğiyle güzel bir kahvaltı hazırladı. Karınlarını doyururken Çiftçi Feldmann'ın çiftliğinde bulduklarını öğrendiler. Ama kendisi çoğu zaman şehirde oturuyordu. Dügünçiçeği hep burada yaşamış ve çalışmıştı. Tavuklarla ve ineklerle ilgileniyordu. "Peki, bunca işi tek başına mı yapmak zorundasın?" Dügünçiçeği başını salladı. "Evet, siz ne iş yapıyorsunuz?" Leopold az daha lokmasını genzine kaçıırıyordu. "Biz hiçbir iş yapmıyoruz," dedi. "Prensler çalışmazlar."

“Ve periler de öyle,” diye tamamladı Ponyfee.
“Ama midillilerimizle ilgileniriz, çoğunlukla atla
gezeriz ve yüzmeye gideriz...”

“... bazen de Limonella’yı kızdırırız, bu çok
eğlenceli olur!” dedi Leopold.

“O benim öğretmenim,” diye açıkladı Ponyfee.
“Aslında iyi biridir ama bazen biraz sertleşir.”

Düğünçiçeği'nin gözleri irileşti. Çalışmadan yaşamak böyle bir şeyin gerçek olabileceğini hiç bilmiyordu.

"Peki, Çiftçi Feldmann'ın gittiği şehrin adı ne?" diye ağızındaki lokmayı çiğneyerek sordu Ponyfee. Düğünçiçeği omzunu kulaklarına değecek kadar yukarı kaldırdı. "Nereden bileyim, oraya hiç gitmedim ki."

"Ama yaşadığın şehrin adını bilmen gerek," dedi Leopold.

Düğünçiçeği başını salladı. "Çiftçi Feldmann'ın çiftliği."

"Eh harika!" diye homurdandı Leopold.

"Siz nereye gitmek istiyorsunuz?" diye sordu Düğünçiçeği.

"Anneme," diye açıkladı Leopold. "Bir süredir Ponyfee'nin yaşadığı Eşsiz Ada'da bulunan Gül Bahçesi Sarayı'nda kalıyordum çünkü annem

yeni bir ev arıyordu. Şimdi bir tane buldu, eve geri dönmem gerek.”

“Bir sarayda mı yaşıyorsunuz?” diye şaşkınlıkla sordu Dügünçiçeği. Sonra masayı toparlamak için ayağa kalktı.

Ama Ponyfee onu durdurdu: “Sen bırak, ben yaparım. Sırt çantamdan çabucak sihirli sopamı alayım.”

“Birazdan çok şaşıracaksınız!” dedi Leopold.

"Ponyfee biraz Şuraya, biraz buraya dokunur ve hoop! her Şey toplanıp yıkanır ve dolaba konur."

Düğünçiçeği'nin gözleri parlamaya başlamıştı.

"O halde sen gerçekten bir perisin!"

"Elbette," diye doğruladı Ponyfee. "Sana söylemiştim!" Sonra masanın altına eğilip sırt çantasını karıŐtırdı. Ama tekrar doğrulduğunda, yüzü bembeyaz kesilmiŐti. "Yok olmuş!" dedi.

Leopold tek elini korkuyla ağzına kapattı.

"Ve bu da pek hoŐ görünmüyor."

Ponyfee ezilmiŐ peri Şapkasını yukarı kaldırdı.

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Leopold.

"Suyun üzerinde dörtnala giderken mutlaka çantamdan kayıp düşmüŐ olmalı," diye tahminde bulundu Ponyfee.

“O halde sihirli sopan Şimdi EŞsiz Ada’nın kıyısında duruyor,” dedi Leopold.

Ponyfee başını salladı. “Umarım öyledir! Onu mutlaka geri almam gerek.”

“Herhalde bu yüzden yolumuzu kaybettik,” dedi Leopold.

“Büyük olasılıkla!”

“Peki Şimdi?” diye heyecanla sordu Leopold. Bu durumdan hiç hoŐlanmamıŐtı.

Ponyfee kırmızı peri Şapkasını düzeltmeye çalıştı.

“Şimdi elimizde bir tek bu var.”

Leopold Şapkayı aldı ve elinde evirip çevirdi.

“Yanında başka bir tane daha yok mu?

Bu oldukça ezilmiŐ görünüyor.” Leopold Şapkanın tülünü kaldırdı. “Şuraya bak, tülü de yırtılmıŐ.”

“Tabii ki yanıma sadece bir tane aldım,” dedi

Ponyfee. Sonra Şapkayı onun elinden çekip başına oturttu.

Şapkanın üstünde sadece tülün bir parçası kalmıştı.

"Eyvah," diye iç geçirdi. "Yine de deneyeceğim."

Leopold ve Dügünçiçeği, Ponyfee'nin

gözlerini kapatıp dikkatini toplamasını büyülenmiş

gibi izlediler. Küçük peri ellerini kaldırıp bir kez masanın üzerinde dolaştırdı ve sonra konuştu:

“Peynir, tereyağı ve yumurta hepsi çabucak yok olsun.

Yıkanıp temizlenerek, dolaba konsun, Kahvaltı büyüğü böylece yerine gelsin!”

Ponyfee gözlerini açtı ve yavaşça üçe kadar saydı ama ansızın yumurtanın geri kalanı yüzüne yapıştı. Hemen ardından peynir masanın üzerinde hoplamaya başladı ve musluğun üzerindeki asma dolaplardan biri gürültüyle yere düştü. Tabaklar ve kâseler bin parçaya ayrıldı.

Düğünçiçeği oturduğu yerde korkudan dona kalmıştı ve kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

“Bu daha hiçbir şey değil,” dedi Leopold sakin bir sesle.

Ponyfee'nin cesareti kırılmıştı. Şapkayı başından çıkardı. “Hâlâ sihir yapabiliyor ama ne yazık ki doğrusunu değil.”

Bölüm 7

“Şimdi burada hapis mi kaldık?” diye sordu Leopold.

“Hayır,” dedi Dügünçiçeği çabucak, “isterseniz hemen gidebilirsiniz! Sizi esir almadım.” Bu arada umutsuz gözlerle mutfaktaki karmaşaya baktı.

“Sadece nereye gideceğimizi bilmiyoruz,” dedi Leopold. “Annemin nerede oturduğunu bilmiyorum.”

“Zavallı annem, zavallı Limonella,” diye yakındı Ponyfee. “Şimdi ikisi de meraktan deliriyordur.”

“Ve annem de,” diye ekledi Leopold. “Başıma bir şey geldiğini sanacaklar. Şimdi ne yapacağız?”

“Öncelikle burada kalmamız gerek,”

diye iç geçirdi Ponyfee. “Umarım, hemen aklımıza bir şeyler gelir.” Sonra Dügünçiçeği’ne döndü:

“Burada biraz kalmamızın senin için bir sakıncası yok, değil mi?”

Dügünçiçeği başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi alçak sesle. “Ama sadece...” Yerdeki kırık dolabı ve porselen kırıklarını işaret etti.

Leopold zarar görmüş eşyaları gözden geçirdi.

“Dolabı onarabilirim,” diye açıkladı.

“Ben de tabaklarla ilgilenirim,” dedi Ponyfee.

“Nasıl?” diye sordu Leopold ve Dügünçiçeği bir ağızdan. “Sihirli değnek ve şapka olmadan, bunu nasıl yapacaksın?” diye tamamladı Leopold.

Ponyfee ayağa kalktı. “Biraz dikkatimi toplamam

gerek, arkası kolayca gelir.” Şapkasını aldı ve dışarı çıkmak üzere yürüdü.

Aynı anda kapı açıldı ve Çiftçi Feldmann içeri girdi.

Ortadaki düzensizliği görünce irkildi. Sonra gözlerini kocaman açarak tekrar kıstı, kafası sanki boşlukta duruyormuş gibi ileri geri sallandı. Sonunda suçlayıcı bakışlarını çocuklara çevirdi. “Burada neler oluyor?” diye yerdeki kırıkları işaret etti.

Ponyfee dizlerini kırarak kendini tanıttı. “Adım Ponyfee ve Gül Bahçesi Sarayı’ndan geliyorum. Yüce kralımız Antonio’yu herhalde tanıyor olmalısınız.” Çiftçi Feldmann’ın gözlerinin içine baktı. Ama adam küçümsercesine omuz silkti.

“Pekâlâ,” dedi Ponyfee bu kez Leopold’ü işaret ederek.

“Bu, kuzenim Prens Birinci Leopold, Kral Antonio'nun oğlu.”

Çiftçi Feldmann masanın yanındaki banka çöktü. “Çok komik,” diye homurdandı. Sonra Dügünçiçeği’ne dönerek sordu: “Bu çocuklar da nereden çıktı?”

Dügünçiçeği iç geçirdi. “Bu sabah birden burada ortaya çıktılar.”

“Sihirli sopamı kaybettim,” diye tekrar araya

girdi Ponyfee. “Bu yüzden midillilerimizle birlikte yolumuzu kaybettik.”

Çiftçi Feldmann isteksizce başını iki yana salladı.

“Böyle saçmalıklarla kaybedecek zamanım yok.

Burayı toparlayın ve sonra kaybolun.”

Ekmeğe el attı ve bir lokma ısırıp çiğnemeye başladı.

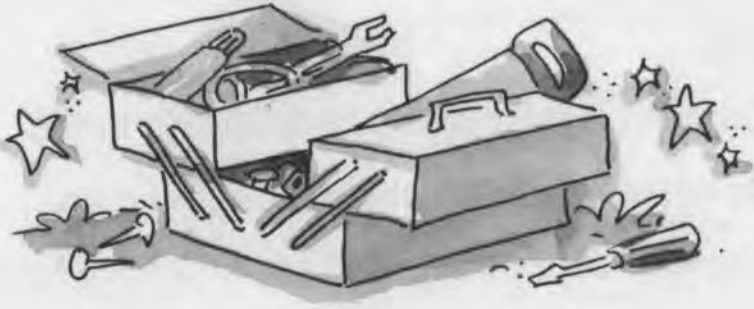
Düğünçiçeği şaşkınlıkla ona baktı. Sonunda ayağa kalkıp yerdeki kırıkların başına döndü.

“İnekler iyi,” dedi ürkekçe. “Onları sağdım, ayrıca frenküzümlerini de suladım.”

Çiftçi homurdandı. “İyi. Frenküzümlerini hemen götüreceğim. Şehirde onları satın almak isteyen çok.”

Leopold kırık dolabın etrafa saçılmış olan tahtalarını yerden toplayarak kapiya taşıdı.

“O halde işe koyulalım,” dedi. Ponyfee kapıyı açıp dışarı çıktı. Leopold uzaktaki kulübelerine doğru giderken yolda bir atölye gördü. Dolabın tahtalarını yapıştırdı ve mengeneyle sıkarak bir çırpıda onardı.

“Şimdi sadece tabakları bulmalıyım sonra her şeyi halletmiş oluruz,” dedi Ponyfee “sanırım çiftçi pek şakadan anlamıyor.” Leopold başını salladı. Ponyfee ahırın kapısı önünde yere oturup ellerini başına koydu. Elinden geldiğince yoğun bir şekilde saraydaki tabakları düşünmeye çalıştı;

şimdi onları mavi, pembe ve altın renkleriyle
gerçekten gözlerinin önünde görebiliyordu.
Sonra sihirli sözcükleri söyledi:

“Büyük, küçük tabak, çanak,
hepsi ayağa kalkacak,
hemen yerinizden fırlayın
Ve buradaki raflarda yerinizi alın.”

Ponyfee kalbi çarparak gözlerini açtı ve korkuyla
irkildi. Çiftçinin eviyle atölye ve ahır arasında
uzanan tozlu yolda minicik bacaklarıyla
koşuşturan en az elli tabak, çanak ve fincan altlığı
sıralanmıştı.

Leopold, Ponyfee'ye suçlarcasına baktı.

“Neden onlara sihirle bacak yaptın?”

“Onlar olmadan buraya nasıl geleceklerdi?”
diye umutsuzca sordu Ponyfee.

“Tamam!” Leopold, Ponyfee’nin yanına oturdu.

“Bu da pek fena sayılmazdı,” diye yatıştırarak
istercesine fikrini belirtti. “Şimdi onların
bacaklarını yok etmelisin, o zaman her şey
düzeldir.”

Ponyfee başını sallayarak tekrar sihirli
sözcükleri mırıldandı:

“Tabakların, fincanların ve diğerlerinin,

Asla bacakları ve ayakları olmasın,

Bu çiftlikte domuzcukların bacakları dolaşsın.”

Leopold bir domuz sürüsünün çiftliğe doğru
koştuğunu görünce Ponyfee’nin omzunu sarstı.

Şimdi ne olacaktı? Ama bunu düşünecek zaman yoktu. “Gel,” diye bağırdı. “Tabakları kurtarmamız gerek!”

Ponyfee ve Leopold tabak, çanak ve fincan altlıklarına doğru koşular ve domuzların ayakları altında ezilmeden hepsini topladılar. “Sadece biraz çamurlanmışlar,” dedi sevinçle Ponyfee. “Ama yıkanınca temizlenirler.”

Bölüm 8

Ponyfee ve Leopold mutfağa girdiklerinde, Dügünçiçeği pencerede durmuştu ve gülerек dışarıyı gösteriyordu. “Avluda birçok domuzcuk toplanmış,” diye seslendi.

Çiftçi Feldmann hayvanların çıkardığı sesleri duyunca dışarı baktı. “Bu olamaz!” dedi şaşkınlıkla. “Bunlar da nereden çıktı?”

Ponyfee tabakları masanın üzerine koydu.

“Tabaklarla birlikte geldiler,” dedi sırtarak.

Leopold, Çiftçi Feldmann’la birlikte dolabı tekrar yerine astı ve tabakları yıkayıp kuruladıktan sonra yerlerine koydu.

Çiftçi şaşkınlıkla tabaklara baktı. “Bunları da nereden buldun?”

Ponyfee iç geçirdi. “Size bir peri olduğumu söylemiştim. Ve bir peri böyle şeyler yapabilir.”

“Gerçek bir peri mi?” diye kuşkuyla sordu çiftçi.

“Gerçek bir peri.”

Çiftçi tekrar pencereden dışarı baktı.

“Domuzlar tekrar yok olmuş.”

Ponyfee rahatlayarak gülümsedi. “Çok iyi. Ben de sadece tabakların kalmasını istemiştim.”

Çiftçi Feldmann kafasını kaşdı.

“Dilekleri de yerine getirebilir misin?” diye sordu.

Ponyfee ayaklarının ucuna baktı. “Şu anda bu konuda pek iyi sayılmam, çünkü...”

“Çünkü?”

“Çünkü sihirli sopamı kaybettim. Bu yüzden sadece küçük sihirler yapabiliyorum, örneğin tabak sihri gibi.”

Çiftçi Feldmann tekrar banka çöktü. “Demek öyle,” dedi düş kırıklığı içinde. “Bu da çok güzeldi.”

Ponyfee, Çiftçi Feldmann’ın yanına oturdu. “Ne dilemek istiyorsun?”

Çiftçi Feldmann dalgın bakışlarını Ponyfee’ye çevirdi. “Bunu sana söyleyemem.”

“Neden o?”

Çiftçi Feldmann, Dügünççeği'ne kısa bir bakış attıktan sonra omuz silkti.

Dügünççeği yanlarına oturdu. “Benden kurtulmak istiyor. Ama bu imkânsız çünkü bana göz kulak olacağına dair anneme söz verdi.”

Çiftçi başını iki yana salladı. “Kurtulmak istediğim sen değilsin, çiftlik. Artık çiftçilik yapmak istemiyorum. Çiftçilik kolay iş değil. Çok çalışıyor ama az para kazanıyorum.”

“Peki, çiftliği neden satmıyorsun?” diye sordu Ponyfee.

Çiftçi iç geçirdi. “Bu imkânsız. O zaman Dügünççeği nereye gidecek? Burada hiç olmazsa başını sokacak bir çatı var.”

Ponyfee çaresizdi. “Ama bu çok aptalca,” dedi.

“Keşke sihirli sopam yanımda olsaydı.”

“Olsaydı, ne yapabilirdin ki?” diye sordu Leopold. Ponyfee şaşkınlıkla gözlerini açtı. “Hâlâ soruyor musun? O zaman Dügünçiçeği’ni saraya götürürdüm.”

“Ne?” Dügünçiçeği yerinden fırladı.

“Olmaz,” dedi Çiftçi Feldmann.

“Neden olmasın?” diye sordu Ponyfee.

Çiftçi Feldmann endişeyle Dügünçiçeği’ne baktı.

“Şimdiye kadar çiftlikten dışarı hiç çıkmadın.

Tanıdığın başka hiçbir yer yok,” dedi. Sesi oldukça sevgi doluydu.

Ponyfee kıkırdadı. “Demek ki zamanı gelmiş.”

“Peki sarayda ne yapacak?” diye sordu Çiftçi Feldmann.

Ponyfee, Dügünçiçeği’ne doğru eğildi.

“Hiçbir şey, sadece orada yaşayacaksın. Benimle oynayıp at bineceksin.”

Dügünçiçeği gülümsedi.

“Ama ne yazık ki bu imkânsız,” diye araya girdi Leopold, “çünkü sevgili Ponyfee’imiz sihirli sopasını kaybetti ve peri şapkası da ezik büzük. Hiç kimseyi yanımıza alamayız. Hepimiz burada kalmak zorundayız.”

Şimdi hepsi susmuştu. Buna söylenecek ne olabilirdi?

Bir süre sonra çiftçi dışarı çıktı.

“Domuzlara gidip bakayım, belki onları bulabilirim.”

Çocuklar sessizce başlarını salladılar.

Düğünçiçeği peri şapkasını ellerinde döndürerek iç geçirdi: “Bozulması ne yazık. Sarayı görmeyi çok isterdim.”

Bölüm 9

Ponyfee gece yarısı uyandı. Bir gürültü mü duymuştu? İşte, yine! Yatakta oturup karanlığın içinde heyecanla kulak kabarttı.

“Kim var orada?” diye korkuyla sordu.

Ponyfee yan tarafını yokladı. Leopold derin bir uykundaydı.

O sırada bir öksürük sesi ve fısıltı duydu.

“Ponyfee, benim!”

“Düğünçiçeği?” diye fısıldadı Ponyfee.

Düğünçiçeği yatağın kenarına oturdu.

“Uyuyamadım. Sürekli sarayı düşünüyorum.”

Ponyfee yutkundu. “Ben de. Geri dönmeyi öyle çok istiyorum ki!”

“Bana sarayı anlatsana!” dedi yalvarırcasına
Düğünçiçeği.

Ponyfee yatağın yanına vurdu. “O zaman yanıma
otur.”

Düğünçiçeği, Leopold’le Ponyfee’nin arasına
sıkıştı. Sonra küçük peri anlatmaya başladı:
Birçok odası olan sarayı, Eşsiz Ada’daki gül
bahçesine doğan güneşi, Bella ve Limonella’yı,

midillileri, adada çıktıkları at gezilerini, İnci Gölü'nü...

Sonunda kızlar yorgunluktan uyuya kaldılar.

Ertesi sabah Dügünçiçeği erkenden ayağa fırlamıştı. Ponyfee ve Leopold gözlerinden uyku akararak kapıdan içeri girdiklerinde, o kahvaltıyı çoktan hazırlamış, yıkanıp taranarak giyindikten sonra masanın başına geçip oturmuştu.

“Çiftçi Feldmann nerede?” diye çevresine bakınarak sordu Leopold.

“Şehre geri döndü,” diye açıkladı Dügünçiçeği. Ponyfee masaya oturdu ve büyük bir iştahla ekmek sepetine uzandı. O sırada gözü masada, marmelat kavanozlarının arasında duran peri şapkasına ilişti. “Dün onu burada mı unutmuşum?” diye korkuyla sordu.

Düğünçiçeği başını iki yana salladı. “Onu onardım, bak!”

Ponyfee şapkayı evirip çevirdi.

Gerçekten de, tül şimdi tekrar şapkanın kenarına iyice tutturulmuştu. “Bunu nasıl yaptın?”

“Onu diktim,” diye açıkladı Düğünçiçeği. “Bu hiç de zor değil. Ayrıca çok eğlenceliydi.” Elini peri şapkasına doğru uzattı. “Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmedim!”

Leopold az kalsın yine lokmasını genzine kaçıırıyordu. “Belki şimdi tekrar işe yarayabilir. Bunu mutlaka denemelisin, Ponyfee.”

Küçük peri şapkayı başına taktı. “Ee, birkaç sandviç yapsam nasıl olur?”

Leopold elini onun koluna koydu.

“Hayır, öyle bir şey değil. Şapkanın ne kadar gücü olduğunu kim bilebilir. Onun gücünü

boş harcamamalıyız. Eve dönmeyi denemeliyiz.”
“Şimdi hemen mi?” diye sordu Dügünçiçeği
korkuyla.

Ponyfee başını sallayarak Leopold’e sorar gibi
baktı.

“Sence üçümüz Aykız’a binebilir miyiz?” Leopold
başını iki yana salladı. “Bu çok zor.” Düşündü.

Ama Dügünçiçeği’nin aklına bir fikir gelmişti:

“Küçük bir arabamız var. Onu alabiliriz. Gerçek bir
fayton kadar rahat değil ama içine sığabiliriz.”

Ponyfee kısa bir an tereddüt etti. Arabayla suyun
üzerinde nasıl gideceklerdi? Umarım bir aksilik
çıkılmaz diye geçirdi içinden. “Tamam,” dedi
sonunda. “Bir deneyelim, bakalım!”

Dügünçiçeği ahıra giden Ponyfee ve Leopold’ü
izledi.

Ahırın kapısını açtıklarında, midilliler kişnedi. Akanyıldız ve Aykız, Dügünçiçeği'ni tıpkı Ponyfee ve Leopold gibi sevinçle karşıladılar.

“Senden hoşlandılar,” dedi Ponyfee sevinçle. Sonra Leopold'le birlikte midillileri yularlarından çekerek ahırdan dışarı çıkardılar. Dügünçiçeği koşum takımlarını taşıdı. Dışarıda Aykız'ı arabaya koştular. “İşte böyle, tatlım!” diye güldü Leopold. “Şimdi eve gidiyoruz! Su üstünde yola çıkmaya hazır mısın?” Aykız'ın boğazını okşadı. “Suyun üzerinde mi?” diye sordu Dügünçiçeği korkuyla. “Ben yüzme bilmem ki.” Yavru kedisini hemen önlüğünün cebinden çıkardı. “Menekşe de öyle.” Ponyfee elini Dügünçiçeği'nin omzuna attı. “Yüzmen gerekmiyor.

Hiçbir şey fark etmeyeceksin. Her şey yolunda giderse, bu tıpkı uyumak gibi.”

Düğünçiçeği yutkundu. “Peki ya gitmezse?”

Ponyfee ve Leopold birbirlerine baktılar. İkisi de biraz huzursuzdu.

“O zaman ölecek miyiz?” diye alçak sesle sordu Düğünçiçeği.

“Ah,” dedi Leopold cesurca. “Hiçbir şey ters gitmeyecek!” Sonra Ponyfee’ye dönerek

ekledi: “Sadece sarayı düşünmen gerek. Ama dikkatini iyice topla.”

Ponyfee başını salladı ve sakinleşmek için derin bir soluk aldı. Akanyıldız’ın burnunu okşayarak alnından öptü sonra arabaya tırmandı ve diğerlerinin yanında yerini alarak dizginleri tuttu. “Kıyı ne tarafta kalıyor?” diye sordu Leopold.

Düğünçiçeği kuzeyi işaret etti. Ponyfee, Aykız'a herhangi bir komut vermeden, midilli harekete geçti ve araba tümsekli yollarda yolculuğuna başladı.

Akanyıldız yelelerini geriye atarak arabayı izledi. Ponyfee'nin gözü yanlarından akıp giden manzarayı görmüyordu. Sadece Gül Bahçesi Sarayı'nı, geniş saray meydanını, güneşin altında parlayan gül bahçesini, güzel odasını, sarayın kıvrımlı merdivenini düşünüyordu. Ve Bella ile Limonella'yı. Düğünçiçeği ve Menekşe'yi görünce, gözleri şaşkınlıktan büyüyecekti.

Ponyfee yanı başında Düğünçiçeği'nin korkuyla ona tutunduğunu hissetti. Yeni kız arkadaşından hoşlanmıştı ama önce kendini sakinleştirmeliydi. Bu yüzden onunla konuştu: "Her şey yolunda

gider ve Gül Bahçesi Sarayı'na ulaşırsak,
peri şapkamı sana hediye edeceğim, tamam mı?"
Düğünçiçeği'nin gözleri irileşti.

"Sahi mi?"

Ponyfee başını sallayarak tekrar önüne baktı.

"Deniz!" diye sevinçle haykırdı. Aykız

eve dönmek için sabırsızlanıyormuş gibi daha hızlı koşmaya başlamıştı. Ansızın Ponyfee'nin tüm gerginliği yok oldu. Şimdi artık başaracaklarını biliyordu. Aykız'a sonsuz güveniyordu. Suya doğru yol aldılar. Dalgalar çocukların yüzüne çarptı, Akanyıldız yüksek sesle kişnedi. Sonunda büyük dalga yuvarlanarak üzerlerine geldi ve onları yolculuğa çıkardı.

Bölüm 10

Ponyfee'nin gözlerini açtığıında ilk gördüğü şey, saray ve Limonella oldu. Öğretmen peri şaşkınlıktan az kalsın dilini yutacaktı! “Sonunda döndünüz! Bütün adada sizi aradık!” Ponyfee yanıt veremeden, Limonella, Bella'ya haber vermek üzere telaşla uzaklaştı. Ama Ponyfee ondan daha hızlıydı. Öğretmenini koşarak geçti ve ondan önce saraya ulaştı. Bella o sırada merdivenlerden iniyordu. Küçük peri onun kollarına atıldı.

“Anne!”

Bella kızını kucakladı.

“Anne, neler yaşadığımızı bir bilsen.” Ponyfee başını kaldırıp annesine baktı.

Bella ona göz kırparak yapmacık bir öfkeyle konuştu: “Oldukça tehlikeli geçmiş olmalı çünkü sihirli sopanı almadan yola çıkmışsın!”

Ponyfee yutkunarak annesinin elindeki sihirli sopasına baktı. “Onu bulmuşsunuz!”

“Peki, yanında kimi getirdin?” Bella, Dügünçiçeği'nin hâlâ içinde oturduğu saray meydanındaki arabayı işaret etti.

Ponyfee annesinin elini tutarak onunla birlikte dışarı çıktı. “Bu, Dügünçiçeği,” diyerek kızı tanıştırdı. “Onunla çiftlikte tanıştık...” diye anlatmaya başladı.

Ama Limonella onun sözünü kesti. “Hepsini daha sonra anlatırsın. Şimdi önce Leopold'ü gemiye bindirmemiz gerek! Annesi onu çok merak etti!” Leopold denize doğru baktı. Gemisi orada, dalgaların arasında beşik gibi sallanıyordu.

Ayağa kalktı. “Pekâlâ, o zaman!” dedi kuru bir sesle. “Hoşça kal, Ponyfee!”

Ponyfee, Leopold'ün boynuna sarılarak onu sıkıca kendine bastırdı. “Harika bir maceraydı,” diye kulağına fısıldadı. “Mutlaka seni ziyarete geleceğim!”

“Bunu çok isterim,” dedi Leopold ona göz kırparak.

Sonra Limonella ve Dügünçiceği'ne veda etti. Ama kara midillisi Nero'dan ayrılmak en zoruydu. Onun burnunu öpüp boynunu okşadı. Sonra derin bir soluk aldı.

“Hadi gel, artık,” dedi ısrarla Limonella, Leopold'ü çekiştirerek. Sonra hepsi birden kıyıya indiler. Limonella, Leopold'le birlikte suyun kenarına yaklaşarak ellerini onun omzuna koydu:

“Es rüzgâr, es rüzgâr,
Bu çocuğu yanına al,
Götür onu gemiye,
Açılsın denizlere,
Çünkü sevgili annesi evde,
Oğlunu bekliyor sevinçle.”

Sonra Leopold'ü suya doğru itti. Ponyfee ve Dügünçiçeği rüzgârın Leopold'ü gemiye doğru havalandırdığını gördüler. Dügünçiçeği korkuyla elini ağızına kapadı. Diğer eliyle Ponyfee'ye sıkıca sarıldı. Ama küçük peri Limonella'nın sihrine güvenilebileceğini biliyordu. Gemisinin güvertesinde duran Leopold'e heyecanla el salladı. Gemi gittikçe küçüldü. Artık bir nokta gibi görüldüğünde Ponyfee peri şapkasını çıkarıp Dügünçiçeği'nin başına koydu.

“Ama önce bana sarayı göstereceksin, değil mi?”
diye sordu Dügünçiçeği.

“Elbette, benimle gel!” dedi Ponyfee sonra
koşmaya başladı.

